

polk. Pred začetkom vojne 1809. leta povišan za praporščaka, vzpnè se v oslobodilni vojni (1813.—1815.) do nadporočnika in 1824. leta do stotnika v 23. pehotnem polku.

Zaradi težke rane je šel major v zaslužení pokoj.

Frančišek Bizjak se je udeležil vojskâ leta 1805., 1809., 1813. do 1814., in se vèdel vedno pred sovražnikom, kakor se treba vèsti hrabremu poveljniku. Deset let je bil polkovni pobočnik. Leta 1809. so pri Raabi ustrelili konja izpod njega.

Ne samó jednostranski vojaški, nego tudi, kakor je umevno od absolviranega pravnika, v obče visoko naobražen, bavil se je s humanistiškimi studijami.

Leta 1824 izdá času primerno, prav dobro pisano knjigo: »*An-deutungen über die Selbstausbildung der subalternen Officiere zu Commandanten*«, ki je izšla pri Leykamovih dedičih v Gradci in uča-kala v kratkem času tri natiske. Uvažujè njega zasluge, podelí mu cesar plemstvo s priímkom »*Wendenbühl*«. Da si je izbral c. kr. major Bizjak baš »*Wendenbühl*« za priímek, znači, da se je zavèdal svojega slovenskega rodú.

Umrl je v eldoradu vojaških umirovljencev, v Nemškem Gradci dné 19. vélikega travna 1862. leta.

Dravi.

Ój, Drava voda,
Obrni tí valovje,
Zakaj, ne véš?
Kakó je škoda:
K dekletu na domovje
Glej, moram péš!

Na hitrem bródi
V podgórsko vás bi rajši
Plul brž od nas.
Po brzi vódi
Bíl méni pot bi glajši,
In kratek čas!

y.

Drévče — spomin.

Drévče zeleneče
Sredi razvalín,
Tí si moje sreče
Blažení — spomin!

L. Habětov.

